

[Statsministeren.]

jeg tror ikke, nogen regering overhovedet kan eller burde kunne holde til at vende sig mod nogen befolkningsgruppe, og jeg tror ikke, nogen regering med en normal vurderingsevne ville drømme om at vende sig mod lønmodtagerne, al den stund lønmodtagerne dog er et flertal af befolkningen. Hr. Per Hækkerup kan derfor spare sig bekymringen; den endelige bedømmelse vil heller ikke give grundlag for at fremsætte den påstand.

Det er klart, at en fortsat velstandsudvikling ikke mindst må give sig udslag i en højere realindkomst for lønmodtagerne. Gør den ikke det, så er velstandsudviklingen ikke tilstrækkelig, og så er den ikke tilfredsstillende. Men det, man måske i højere grad skulle være enig om — og jeg mener, vi burde kunne være enige om det fra alle sider — var at sige: vigtigere end at måle i kroner og øre er det at måle i den reale købekraft. Det er vigtigere at få den sat i vejret, end det er at få sat antallet af kroner og øre i vejret. Det er det ikke mindst, fordi den reale købekraft er der et holdbart grundlag for at forbedre, hvis produktionen stiger; men det, der først og fremmest vil lide skade, hvis de nominelle beløb løber foran, er beskæftigelsen. Det er beskæftigelsen, der først og fremmest vil være prisen for en fejlslagen økonomisk politik både her i tinget og på arbejdsmarkedet og andre områder, hvor den økonomiske politik fastlægges.

Jeg tror altså, der er et ganske godt grundlag for en behersket optimisme. Den forventede fremgang i industrieksporten har vi fået. Renten er faldet. Og det rentefald, vi har fået, er vel — det synes jeg man burde kunne blive enig om — et af de værdifulde resultater af regeringens økonomiske politik. Men selvfølgelig kan man ikke vurdere vore økonomiske fremtidsudsigter uden også at komme ind på de usikkerhedsmomenter, der knytter sig til dem, og usikkerhedsmomenter er der, fordi der jo netop er mange usikkerhedsmomenter knyttet til udviklingen i nogle af vore vigtigste samhandelslande. Det gælder England, det gælder USA, og ingen af os tør vel heller i dag have nogen sikker fornemmelse af, hvilken indflydelse det kan øve på hele den vestlige økonomi, hvis udviklingen i Frankrig ikke snarest

kommer under kontrol. Så der er usikkerhedsmomenter, som kommer til os udefra, og som man selvfølgelig nødvendigvis må tage et forbehold over for.

Hr. Per Hækkerup rejste i det økonomiske afsnit af sin tale også spørgsmålet om pris- og avancement og spurgte, om det nu var regeringens politik, at dette skulle fastholdes ud over 1. november. Der vil jeg gerne sige, at hvis der skal afgives en erklæring om, hvad der er regeringens principielle ønske, så er svaret helt og uden forbehold nej. Prisstabilitet, det er regeringens politik; men jeg tror også — sådan har jeg altid forstået socialdemokratiske regeringer og socialdemokratiske politikere — at det bedste er den naturlige afbalancering af efterspørgsel og produktion, af efterspørgsel og udbud, det vil sige, at konkurrencen er effektiv; en effektiv konkurrence vil altid være bedre end lovmæssige indgreb. Jeg tror, det har været værdifuldt, at vi fik loven om kontrol med priser og avancer, fordi jeg mener, det er berettiget at sige, at regeringen fulgte det op med en økonomisk politik, der underbyggede mulighederne for, at dette indgreb i en periode kunne komme til at virke og virke efter sin hensigt, men en lovgivning af den art må ifølge sin natur være af midlertidig karakter. Det er vel også nødvendigt at slå fast, at den kun kan være af midlertidig karakter, hvis den ikke skal medføre alvorlige forvridninger i erhvervslivet.

Men jeg vil også gerne understrege, at det er af altafgørende betydning, at der fortsat vises stærk tilbageholdenhed ved fastsættelse af avancer og udbytter. Og jeg vil gerne sige også til dansk erhvervsliv, at man bør gøre sig klart, at erhvervslivets medvirken til, at dette kan ske, er en afgørende forudsætning for, at der kan føres af de parter, der nu skal gøre det, en effektiv indkomstpøolitik, som kan styrke vore internationale konkurrenceevne.

Som jeg sagde det før, vil det være nødvendigt, at alle befolkningsgrupper trækker på samme hammel. Det er regeringens ønske i sin politik at bidrage til at bane vej for, at alle grupper kan gøre det, og at man med rimelighed kan stille kravet over for alle grupper. Jeg tror ikke, der er nogen i det høje ting, så lidt som jeg tror,